

13.2.4. „ER, ES, TÉ“: Rci slovo tvrdě...

„ER, ES, TÉ“ – to je ze současné ruské abecedy, a „Rci slovo tvrdě...“ – to je ze staroruské azbuky. Rozdíl je v tom, že:

- „ER, ES, TÉ“ kromě označení zvuků nevyjadřuje nic, co by všichni chápali jednoznačně,
- a „Rci slovo tvrdě...“ kromě označení zvuků prvními písmeny citovaných slov vyjadřuje zcela určitou myšlenku, kterou dokáže pochopit většina dnešních rusky mluvících lidí s podmínkou: že o tom popřemýšlí a procítí ty životní jevy, které se za touto užitečnou staroruskou radou ukrývají¹.

Začněme tím, že být prostředkem pro předávání informací jedním člověkem jiným lidem není jedinou funkcí artikulované řeči. A navíc se v tomto případě ani nejedná o její hlavní funkci, ale jen o pomocnou, neboť jako prostředek pro předávání informací ve společnosti má artikulovaná řeč dost daleko k dokonalosti:

- Artikulované řeči je vlastní subjektivně podmíněná nejednoznačnost navazování vzájemných vazeb mezi subjektivními obrazy v psychice jedince a jazykovými konstrukcemi a to jak při formování proudu ústní řeči nebo textu, tak také při jejich vnímání.
- A tento problém se ještě prohlubuje, jestliže je nutné slovy poskytnout jinému člověku představu o něčem, o čem nemá dosud vytvořeny žádné obrazové představy: v takovém případě není možné adekvátním způsobem pochopit řeč (text) do doby, než si adresát informace zformuje ve své psychice odpovídající obrazy, které jsou pro pochopení řeči (textu) nevyhnutelně zapotřebí. A jestliže se k četbě textu, kterému jsme napoprvé neporozuměli, můžeme po určité přípravě následně vrátit, tak ústní řeč, které jsme hned neporozuměli, je v absolutní většině případů odsouzena zůstat buď úplně nepochopená (a proto zapomenutá), nebo pochopená zkráceně, protože většina lidí není později schopná vybavit si ji doslovně a s přesnými emocemi, které ji doprovázely².
- „Hustota záznamu“ informací je v artikulované řeči velmi nízká: slovní spojení „úplně všechno“ v sobě „zahrnuje“ *úplně všechno*, co objektivně existuje v *Životě, v celé jeho plnosti a ucelenosti*, přitom podrobnost popisu je „nulová“; a čím více stoupá potřeba podrobnějšího popisu, tím více je zapotřebí slov – definic nově zaváděných i modifikovaných a upřesňovaných pojmů, popisů vzájemných vazeb mezi jednotlivými pojmy a Objektivní realitou jako takovou apod. Ve výsledku dosahují objemy dokonce i těch textů, které jsou pro život užitečné (tj. s výjimkou „mluvení pro mluvení/mlácení prázdné slámy“), i s ohledem na rychlost jejich hromadění v kultuře vyspělých států a celého lidstva, takových rozměrů, že je stále častěji jednodušší obnovit nezbytné znalosti od nuly, než dohledat v kultuře potřebnou znalost v podobě hotové k použití.
- Kromě toho není možné vše, co v *Životě* existuje, definovat pouze v mezích slovní zásoby a úvah podle té či oné logiky: a konkrétně není možné slovně-logicky definovat směřování vpravo a vlevo či pravotočivou a levotočivou soustavu souřadnic; také není možné slovně-logicky definovat Lásku a mnohé další.
- Vyhlášený popis *Života v jeho plnosti a ucelenosti*, tj. *úplně všeho* a některých určitých fragmentů *úplně všeho*, je vždy doprovázen něčím, co přitom vyřčeno nebylo, co se rozumí samo sebou, tedy něčím implicitním, a vedení hranice mezi „zjevně vyhlášeným a implicitním“ je při sestavování řeči (textu) také podmíněno subjektivitou, a proto nejednoznačné. Předurčuje to však šířku okruhu těch, kteří budou schopni pochopit daný výklad adekvátně: tj. vnímat ten smysl, který byl do řeči (textu) vložen, bez zkrácení, která by se potom významně projevila v praktické činnosti.
- Procesy vkládání smyslu do ústní řeči a textu jsou v psychice člověka různými procesy, stejně jako porozumění smyslu ústní řeči a textu. To znamená, že jeden a ten samý smysl je z řeči a z jejího písemného přepisu vnímán rozdílně, a jeden a ten samý smysl je tedy zapotřebí vkládat do různého pořadí slov podle toho, zda jej vyjadřujeme ústně nebo písemně, aby ho posluchači či čtenáři co nejlépe pochopili.³
- Nemluvě už vůbec o potížích porozumět smyslu z artikulované řeči kvůli vadám dikce mluvčího nebo

¹ Tomuto tématu se věnuje práce vnitřního prediktoru SSSR – Náš jazyk: jako objektivní danost a jako kultura řeči (2004) a kapitola 13.2.4. tohoto kurzu není její ekvivalentní náhradou.

² Návyk svobodného prožívání událostí z minulosti, tj. návyk svobodně ve svém vědomí vyvolávat proud pocitů z minulých prožitků (scientologové to nazývají „recall“ – zpětné vyvolání), náš výchovný a vzdělávací systém nejenže neformuje, ale přímo potlačuje. V důsledku toho většina lidí své vzpomínky na minulost nahrazuje „hrou své obrazotvornosti“ nebo je s ní směšuje.

³ To samé platí i pro rozdíly v hieroglyfickém a fonetickém písmu, neboť při čtení posloupnosti hieroglyfů je aktivována pravá mozková hemisféra a při čtení posloupnosti písmen a jejich vyslovování zase levá.

vadám sluchu posluchače či kvůli vlivu hlučného prostředí, nečitelnému písmu apod.

No a budeme-li hovořit o tom, jak člověk přemýšlí neverbálním způsobem⁴, tj. ne diskrétně-pojmově, ale procesně-obrazně a matričně bez slovního doprovodu procesu myšlení vnitřním monologem, je možné si povšimnout, že hustota záznamu informací (obrazů událostí a hudby Života⁵) je v tomto procesu mnohokrát vyšší; je taková, že pro její slovní vyjádření by bylo nutné pronést dlouhé řeči, nebo napsat celkem rozsáhlé texty i s ilustracemi, přestože samotnému jedinci – nositeli těchto obrazů a hudby – je vše jasné i beze slov a je mu to *jasné okamžitě*.

Kdyby člověk dokázal tuto svou obrazně-hudební představu týkající se těch či oněch aspektů života v identické podobě předat druhému člověku stejně, jako když přepošlete soubor z jednoho počítače na druhý, nebylo by nutné vyměňovat si informace formou rozmluvy; a kdyby si člověk dokázal číst v paměti Všemohíru a noosféry Země⁶ stejně, jako si čte v napsaných textech, tak by ve většině případů ani nebylo

zapotřebí písemnictví. A přestože tyto neverbální návyky většina lidí nemá, tak se po dobu celých dějin v různých společnostech vyskytovali lidé, kteří byli schopni vnášet do vědomí ostatních (nebo do nevědomých úrovní jejich psychiky) své myšlenky, aniž by používali slova; byli schopni poznat, co si druzí myslí, aniž by si je museli vyslechnout⁷; a také měli povědomost o současných i minulých událostech navzdory tomu, že sami nebyli jejich očitými svědky ani účastníky, a že jim o nich nikdo nevyprávěl, ani o nich nic nečetli.

V současnosti se schopnost přenášet myšlenky neverbálně nazývá „telepatie“ a schopnost vědět to, čeho člověk nebyl sám očitým svědkem a o čem se nedozvěděl z doslechu, písemně nebo prostřednictvím multimediálních technologií, se nazývá „jasnovidectví“, přestože část „jasnovideckých“ jevů je výsledkem telepatie (v těch případech, kdy informace nejsou bezprostředně odečítány z paměti noosféry, ale z psychiky jiných lidí – nositelů těchto informací).

Ale přestože nejsou v historicky zformované kultuře tyto návyky rozvinuté kvůli tomu, že nejsou žádané nebo jsou potlačovány faktory samotné kultury, může si většina z vás připomenout situace ze svého dětství, kdy vám i beze slov bylo jasné, co si myslí dospělí nebo vaši vrstevníci, nebo kočky a psi žijící s vámi v domě, nebo kdy vás napadly myšlenky či jste dospěli k těm či oněm poznatkům, které nemohly být vysvětleny rámcem vašich tehdejších vlastních životních zkušeností, ani jste se je nedozvěděli od jiných lidí.

Kromě toho si mnozí lidé mohou vzpomenout, že i poté, kdy dospěli, v některých situacích věděli o takzvaných „blízkých lidech“ to, co neprošlo komunikačním kanálem ústní nebo písemné artikulované řeči a čeho oni sami nebyli očitými svědky ani účastníky; nebo kdy je a jejich „blízké“ prakticky současně napadali stejné myšlenky.

Skutečnost, že iluzionisté v cirkusu a různých estrádách po staletí úspěšně imitují „telepatii“ i „jasnovidectví“, aniž by skutečně měli tyto návyky; a že na základě imitace těchto návyků zkvétají různorodá odvětví obchodních i politických švindlů orientovaných na zisk, nemůže přesvědčit ty, kteří se v životě skutečně střetli s podobnými jevy, nebo takové návyky získali samovolně, že „telepatie“ a „jasnovidectví“ a další „parapsychologie“ jsou jen výmyslem, mystifikací a klamem. Jenže problém je, že:

Když lidé toto všechno prohlašují *výlučně* za výmysly, mystifikaci a klam, tak sami sobě uzavírají cesty k získání těch či oněch návyků, které jsou v dnešní době řazeny do oblasti „parapsychologie“, k „záložním možnostem“ člověka apod., a navíc princip „*co ses v mládí nenaučil, ve stáří už nedoženeš*“ se do značné míry vztahuje i na tuto množinu možností, jež se lidem otevírají, aby je poznávali a osvojovali si je.⁸

Nepřemýšlíš-li, mnohé se ti vyjasní

Obr. 13.2.4-1. Nápís ve výše uvedeném demotivačním posteru je nutné upřesnit: když nepřemýšlíte slovy... Jenže poté, kdy si člověk něco ujasní beze slov, může potřebovat velmi mnoho slov, aby to dokázal přetlumočit jiným...

⁴ I když u většiny lidí je proud myšlení na úrovni vědomí proudem slov, který není na úrovni vědomí doprovázen žádnou sekvencí obrazů ani melodií, takže je vlastně proud vědomí většiny lidí analogický toku postupného plnění příkazů v počítačovém procesoru.

⁵ Viz kapitola 2.1 tohoto kurzu (díl první).

⁶ V okultních tradicích jsou to Kroniky Akáše: viz internet.

⁷ A to i díky tomu, že oči jsou „zrcadlem duše“: člověk umí lhát jazykem, ale neumí lhát očima.

Jenže návyk číst v očích svého společníka to, co zamlčuje nebo se slovy pokouší podat jinak, stejně jako jiné návyky jak číst z organismu informace bezděčně vydávané „jazykem těla“, není žádné jasnovidectví, pro které není přímá komunikace vůbec nutná.

⁸ Člověka kromě variability struktury psychiky každého jedince (typy struktury psychiky) od všeho ostatního živého

To, co bylo vyloženo výše v kapitole 13.2.4, nevyhnutelně vyvolává otázky:

1. Proč nejsou v historicky zformovaných kulturách celého lidstva „telepatie“ a „jasnovidectví“ podřízeny lidské vůli, přestože jsou čas od času v řadě případů jejich spontánní (samovolné) projevy pozorovány v kruhu „blízkých lidí“?
2. Proč jsou ve specifických, málo rozšířených subkulturách (šamanismus, jogíní⁹) tyto návyky dosažitelné? Sice ne všem, kteří by o to stáli, ale alespoň určité části těch, kteří v osvojování si těchto kultur pokročili dost daleko?
3. Jestli jsou „telepatie“ a „jasnovidectví“ reálně možné, a kvalitou předávání informací převyšují artikulovanou řeč, která má jako prostředek informační výměny dříve uvedené i jiné nedostatky, tak proč byla schopnost artikulované řeči dána lidem geneticky a k čemu má v Životě Všehomíru sloužit?

Nejjednodušší je odpovědět na první otázku, přestože níže uvedená odpověď není receptem k získání schopnosti „telepatie“ a „jasnovidectví“.

Fyzickými nositeli jednoho i druhého fenoménu jsou biopolní procesy vlastní fyziologii lidského organismu. A „telepatie“ i „jasnovidectví“ se spontánně objevují v kruhu „blízkých lidí“, protože tito lidé jsou si skutečně blízcí: s ohledem na mravnost, způsob myšlení (smysl života), parametry kompatibility biopolí, která vyzařují (obzvláště jde-li o příbuzné). Ve vztahu k spontánním projevům „telepatie“ a „jasnovidectví“ je slovní spojení „blízcí lidé“ nutné chápat ve smyslu jejich *duchovní pospolitosti, duchovní blízkosti, duchovní jednoty, použijeme-li tradiční slovník*. Díky tomuto druhu blízkosti dokážou vnímat některé toky biopolí, které jsou jejich kruhu společné i jimi přenášené informace podobně, jako když rádiové a televizní přijímače identicky přijímají při stejném naladění na určitou frekvenci a shodě kódovacích systémů s kódováním vysílače jedny a ty samé rádiové a televizní přenosy.

I ostatní lidé, kteří nejsou součástí příslušného „blízkého kruhu“, mohou s jeho představiteli mimoděk vstupovat do telepatických seancí, ale ještě vzácněji než se to stává v tomto „kruhu blízkých“, tj. prakticky v ojedinělých případech; může se to stát, jestliže se díky okolnostem zformuje naladění jejich biopolí tak, že se na určitou dobu stanou členy určitého „kruhu blízkých lidí“.

To samé platí i pro jasnovidectví, které spočívá ve vytvoření naladění (odpovídajícího nastavení parametrů energetiky biopole a jeho informačně-algoritmického formátování): jestliže je tento problém vyřešen a naladění je možné uvědoměle podřizovat vůli, je možné jasnovidectví praktikovat svobodně; jestliže vzniknou takové okolnosti, že se jedinec bezděčně, spontánně ocitne v příslušném naladění/náladě, dojde ke spontánnímu projevu bezděčného jasnovidectví.

Co se týká druhé otázky, tak v žádné z kultur nejsou od samotných svých počátků subkultury typu indických jóg a různorodého šamanismu určeny pro všechny, ale jen pro dost úzký okruh osob, které mají v příslušné národní nebo nábožensky podmíněné kultuře řešit určité úkoly. Pro řešení těchto úkolů je v řadě případů vyžadováno svobodné ovládání návyků telepatie a jasnovidectví. Osvojení si těchto návyků je jedním z cílů přípravy adeptů a proces, v jehož průběhu je dosahováno tohoto výsledku, je svého druhu „kaskádou síť“, kterými propadají ti, kteří nejsou schopni absolvovat další etapu této přípravy. Samy úkoly a koncepce organizace života společnosti, ve které mají být řešeny, se zpravidla nacházejí mimo pozornost jak „guru“ (učitelů), tak i adeptů (žáků), a proto také leží mimo jakoukoliv jejich kritiku či diskusi (a tím spíše mimo ty veřejné, které by vycházely za okruh zasvěcených „guru“ nebo za okruh „guru“ a jejich žáků): v takových subkulturách je vyžadována slepá víra všem „guru“ obecně, a svému „guru“ personálně¹⁰, a také

---

v biosféře Země odlišuje ještě jedna osobitost, neboť mu Shora bylo dovoleno vymezovat si hranice možného pro sebe i lidstvo v souladu s Božím Předurčením existence Všehomíru.

⁹ V kontextu Koncepce sociální bezpečnosti:

- je „šamanismus“ subkulturou, ve které se změny stavů organismu a vědomí dosahuje prostřednictvím zavádění různorodých lektvarů do organismu, a lidé si potom znalosti a návyky chování osvojují pod vlivem těchto lektvarů (viz jmenovitě knihy Carlose Castanedy: <http://www.koob.ru/castaneda/>);
- subkultury různých jogínů se ve většině případů vyhýbají užívání psychotropních lektvarů a parapsychologické schopnosti získávají díky „psychofyziologickým praktikám“, na základě kterých je vůli jedince podřizována jeho fyziologie jak v aspektu biochemie, tak i v aspektu biopolí.

Často se jedno i druhé nazývá „rozvojem duchovnosti“, „duchovním rozvojem“, ale v KSB jsou představy o osobnostním rozvoji jiné a to včetně jeho „duchovní složky“ a „šamanismus“ a jógy jsou hodnoceny jako pomýlení (o tom viz dále).

¹⁰ Vypovídá o tom podobenství známé v různých variantách, jak jej vyprávějí nositelé různých subkultur orientovaných na získávání „parapsychologických“ schopností.

K mistrovi přišel člověk, který se chtěl stát jeho žákem a poprosil jej, aby ho naučil svému umění. Mistr souhlasil. Poté se nový žák chtěl přesvědčit o umění svého mistra a požádal jej, aby mu ukázal „zázrak“, načež ho mistr vyhnal s vysvětlením: „Protože jsi mi neuvěřil...“

A podíváme-li se na to z širšího hlediska, spočívá problém společnosti v masové nevěře Bohu jako Všemohoucímu,

je v nich vyžadováno udržování tradic. Nejde v nich tedy o poznání Života a vypracování si vlastního smyslu života, které by ty tradice mohly narušit; a mimo okruh „guru“ a jejich žáků musí být ve společnosti formován uctivý vztah k jejich subkultuře a „komplex méněcennosti“ zástupců společnosti, jsou-li porovnáváni se zástupci příslušné subkultury. Přitom ve společnosti panuje trvalé nepochopení osobitostí tohoto druhu tradičních subkultur „duchovního rozvoje“ a „duchovní služby“.

V takových subkulturách jsou příslušné parapsychologické návyky získávány prostřednictvím technologií (procedur), jejichž soubor je pro každou takovou subkulturu standardní. V podstatě se to podobá studiu žáků na ve všech školách, kde se do nich hustí určité znalosti a návyky, ale vůbec není odhalován jejich osobní poznávací a tvůrčí potenciál: ve všeobecných i odborných školách, na vysokých školách i školách uměleckých (hudebních, výtvarných apod.) – všude dominuje osvojování si těch či oněch technik (hra na klavír nebo housle, malířské techniky apod.), přičemž úkoly, které jsou řešeny prostřednictvím znalosti těchto technik, bez kterých by je řešit nebylo možné, součástí vzdělávacího standardu nejsou.

Nicméně takový přístup má i svou alternativu, přestože ne všichni si nejen neuvědomují její odlišnost od těch různorodých subkultur jóga a šamanismu, ale ani všeobecnou nutnost se jí řídit¹¹. Jestliže se lidé obdaření darem Svatého ducha nezajímají o problematiku koncepce organizace života společností, nejsou výsledky jejich činnosti ve svých příznacích rozeznatelné od šamanů a pokročilých jogínů. Uvedeme příklad ze života ruského duchovního vůdce Sergije Radoněžského (03.05.1314 — 25.09.1392):

«Jednou se archijerej Stefan Permskij, který si velice vážil Přepodobného, vypravil ze své diecéze do Moskvy. Cesta vedla osm verst od Sergijevského kláštera. S úmyslem navštívit klášter na zpáteční cestě se archijerej na tomto místě zastavil a poté, co se pomodlil, poklonil se přepodobnému Sergiji se slovy: „Mír s tebou, duchovní bratře!“ V té chvíli právě přepodobný Sergij seděl společně s bratry za stolem v refektáři. V reakci na požehnání archijereje Přepodobný Sergij vstal, pomodlil se a poslal v odpověď archijereji své požehnání. Někteří z žáků, které nezvyklé jednání Přepodobného překvapilo, pospíšili k uvedenému místu, dohnali archijereje a přesvědčili se o tom, že vidění bylo skutečné»¹².

Kromě toho byl Sergij obdařen i dalšími dary Svatého Ducha: schopností léčit nemocné, jasnovidectvím, věštectvím a dalšími. Jak informuje citovaný zdroj:

«Ještě za svého života byl přepodobný Sergij obdařen darem činit zázraky. Vzkřísil chlapce, když už zoufalý otec považoval svého jediného syna za navždy ztraceného. Brzy se začala šířit sláva o zázracích konaných přepodobným Sergijem a lidé k němu začali vodit nemocné z blízka i daleka. A všichni od Přepodobného odcházeli vyléčení ze svých neduhů a obdaření jeho poučnými radami.»¹³

Mnozí, kteří čtou svědectví o podobných skutečnostech, by rádi získali stejné schopnosti, aby je mohli využít v těch či oněch zistných cílech¹⁴. Jenže tato touha je zcestná a zrádná.

No a v mnohých lidech, kteří nejsou schopni samostatně si v krátké době osvojit „parapsychologické“ návyky a nemají přístup k učitelům, to vyvolává hněvivý pocit bezmoci, před kterým se brání skepsí a nihilismem: „To všechno jsou jen žvásty nebo imitace, protože nic takového nemůže existovat.“

---

který nám má ukazovat cestu v našem sebevzdělávání.

¹¹ Podrobněji o tom pojednávají práce vnitřního prediktoru SSSR: Ke Království Božímu... (1994 – 1996), Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium vněkonfesní víry (2000, 2010). Také zde poznamenejme, že Serafim Sarovskij (1754 – 1833) všem, kteří stáli o jeho rady do života, říkal, že smyslem křesťanova života je „být obdařen milostí Ducha Svatého“, tj. v tom, aby člověk byl Bohem těmito dary poctěn.

¹² Sergij Radoněžskij – Drevo (ve smyslu Drevo/Strom/Strom života/Strom poznání/Samo poznání). Otevřená pravoslavná encyklopedie: <http://drevo-info.ru/articles/153.html>.

¹³ Ze stejného zdroje.

¹⁴ Jedno z nejstarších svědectví o podobných ambicích je zaznamenáno v Novém zákoně. Ve Skutcích apoštolů, se v hlavě 8 vypráví o reakci profesionálního mága – Šimona – na „zázraky“ doprovázející kázání apoštolů: Šimon nabídl apoštolům peníze za to, co sám nevnímal jako skutečný dar Boží, ale jako obřad zasvěcení do systému *kouzelnictví a čarodějnictví podle vlastní libovůle*, jež byl mocnější než ten, který již ovládal: «Dejte i mně tu moc, aby Ducha svatého dostal každý, na koho vložím ruce».

V kontextu Šimonovy řeči slova „Duch Svatý“ označují vytoužený magický klíč, otevírající mu kulturu magie, kterým svobodně disponují apoštolové. A bylo nutné, aby mu Petr vysvětlil rozdíl mezi čarodějnictvím a pravým darem Božím, přestože se vnější viditelné výsledky jednoho i druhého zdají být stejné.

A doposud jsou mnozí ochotni snadněji uvěřit v samovládu senzibilů, a černobílých i různobarevných mágů, než aby uvěřili bezprostředně Bohu; mnozí budou raději stát ve frontě na čaroděje a platit mu svými těžce vydělanými penězi, než aby se svobodně, bez fronty a zcela bezplatně podle svého svědomí prostřednictvím svých modliteb obraceli přímo k Bohu; a mnozí z těch, kterým Bůh Svou všemohoucností odpovídá, a to někdy i dříve než vůbec o něco požádají, se domýšlivě domnívají, že to oni sami mají schopnost dosahovat všeho, co si zámají.

Podrobněji o tom viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Ke Království Božímu... (z let 1994 – 1996).

Málokdo také věnuje svou pozornost tomu, že lidé, kteří přicházeli k Sergijovi a dalším jemu podobným, získávali kromě svého vyléčení i něco jiného — „poučné rady“. A ještě méně lidí jim přisoudí větší životní význam než faktu jejich vyléčení a dalším „zázrakům“, které tyto „poučné rady“ doprovázely.

Ale ani přímé „poučné rady“ nejsou tím hlavním. **To nejcennější, co v našem životě existuje, je skutečnost, že mezi sebou lidé vzájemně komunikují.** A význam (hodnota) této komunikace mnohonásobně vzrůstá, jestliže je nám umožněno mluvit s lidmi pravověrnými/světci.

Problém je v tom, že přemýšlejí-li lidé osamocně, často „se točí v kruhu“¹⁵, tj. jejich myšlení běží po nekonečném kruhu, probírá se stále stejnými fakty a argumenty, a nedokáže je dovést k žádnému určitému řešení, jež by je vyvedlo z kruhu problémů, který je s takovým myšlením spojen. Jestliže potom člověk chycený v této pasti začne mluvit s jiným člověkem, tak se díky komunikaci s ním může sám vyprostit z toho uzavřeného kruhu myšlení, začít adekvátně hodnotit situaci a vypracovat si efektivní řešení problémů, se kterými se střetl.

V základu tohoto jevu leží formování kolektivního intelektu prostřednictvím spojování biopolí, který je mocnější než ten individuální (i kdyby se ten kolektiv skládal v daném případě pouze ze dvou jedinců). A jestliže člověk mluví se světcem, tak za podmínky, že se mu nevzpěčuje, hraje mravní normy světce v jimi formovaném kolektivním intelektu rozhodující roli i proto, že v takovém případě je člověk komunikující se světcem odstavován od těch egregorů, pod jejichž nadvládou se obvykle nachází. V důsledku toho se jeho myšlení vězněné ve zhoubném kruhu vymaní z jeho hranic a to dokonce i v případě, že je světec méně znalý než on sám a nedá mu žádné konkrétní „užitečné rady“.

Tento proces se psychologicky liší od činnosti autoritativního efektivního intelektuála-analytika, který svým svěřencům rozdává hotové recepty, neboť nepotlačuje jejich myšlení a vůli, naopak je uvolňuje a umožňuje lidem získat nové hrany svobody. Výsledná užitečnost tohoto procesu není podmíněna „mírou znalostí“ světce, ale jeho mravně-psychologickými osobitostmi – jeho orientací na pravověrnost, která byla ověřena určitými úspěchy.

Role tohoto jevu je v dějinách zřídka odhalována, a přitom je dost významná. Kdyby v životě Rusi neexistoval tento jev – dar komunikace s pravověrnými lidmi – tak by Rus jako svébytná mnohonárodnostní civilizace dávno přestala existovat. Týká se to jak některých lidí, kteří byli uctíváni jako svatí představitelé konfesí, tak i mnohých laiků, jejichž jména společnost dávno zapomněla a pamatuje si je teď už jen Bůh.

Jestliže tedy s těmito znalostmi zaměříme svou pozornost na všechno to – co doprovázelo „zázraky“ – tak uvidíme rozdíl mezi subkulturami různých jóg, šamanismem a „individuální magií“¹⁶ – na straně jedné a dary Svatého Ducha – na straně druhé:

- Sergij se, stejně jako jiní pravověrní lidé, nesnažil získat návyky telepatie, jasnovidectví, věštectví, schopnosti léčit ani jiné zázračné schopnosti.
- Ti všichni se zajímali o jinou problematiku – o smysl Božího Záměru a své vlastní místo v něm, o svůj vlastní podíl v uvádění Záměru do života; snažili se nehřešit, aby svými hříchy a jejich následky nezatěžovali život ostatních lidí, včetně těch v následujících pokoleních. A v té míře, v jaké v tom dosahovali úspěchů a osvobodzovali se ve svém chování z moci zlišnosti a různorodé hříšnosti – byli

¹⁵ Jinak řečeno, jsou vtahováni do kruhových informačně-algoritmických žalářů, jejichž vězni se potom stávají, nebo je dokonce sami pro sebe vytvářejí. Zmiňovali jsme se o tom v kapitole 13.2.3.

¹⁶ „Magie“ je „jiná fyzika“: fyzika alternativní k té, kterou jsme se učili ve škole. Člověk objektivně nemůže nebýt „mágem“ (třeba i bezděčným) neboť:

- je mu vlastní přát si to či ono,
- jeho přání jsou otištěna v jeho biopoli,
- biopole je vyzářováno a jako materiální pole,
  - tak či onak působí na ostatní materiální objekty, když jim společně se svou energií předává i určité informace a algoritmi,
  - pod jejichž vlivem se objekty nemohou *neměnit*,
  - *jestliže se tyto objekty samy vyznačují informačně-algoritmicko-energetickou shodou s lidským biopolem, které na ně začalo působit.*

Zůstává pouze otázkou, jak do sebe v každém konkrétním případě vše výše popsané zapadne, takže ve výsledku může být „individuální magie“ úspěšná nebo také absolutně neúspěšná.

S ohledem na to, co zde bylo řečeno, směřuje boj s „individuální magií“, který vedou mnohé konfese a jejich potlačování „mágů“ proti lidské přirozenosti, jedná se vlastně o ochranu monopolu pánů a pohlavárů příslušných konfesních kultů na magii.

Ten úkol přece musí být nastaven úplně jinak – individuální magie, možnost, kterou člověku daroval Bůh, musí být používána výlučně v rámci Záměru.

Bohem obdařování dary Svatého Ducha, které jim pomáhaly realizovat misi (podíl) v Záměru, *kteřou si na základě svého svědomí zvolili*.

Nikdo z nich nestudoval šamanismus nebo psychofyziologické praktiky pod vedením „guru“ té či oné jógy, nikdo z nich se nestal takovým „guru“ pro lidi ve svém okolí, přestože každý z nich byl pro mnohé poradcem¹⁷. Všichni *prostě* (tj. bez vedlejších záměrů a nezištně) usilovali o pravověrnost a v míře, v jaké se jim dařilo jí dosahovat, byli Bohem obdařování dary Svatého Ducha, které rozšiřovaly spektrum jejich vnímání Života a spektrum otevírajících se jim možností jak v Životě působit na průběh událostí. A lidé z jejich okolí žijící v zajetí zjištěnosti, nepravověrnosti a jimi vyvolávané honby za lepším, vnímali projevy jejich „nadpřirozených schopností“ jako „zázraky“ navzdory tomu, že to všechno i mnohé další je pro člověka, který se zformoval v nositele lidského typu struktury psychiky a žije v rámci Záměru – normou.

To znamená, že:

- subkultury šamanismu a různých jóg, jež jsou svou podstatou subkulturami „*duchovního elitářství*“ ve vztahu ke společnosti „*primitivů*“ a subkulturami „*hackerství*“ ve vztahu k psychice osobnosti (jak s ohledem na psychiku „guru“, tak i jeho žáků a v řadě případů i s ohledem na psychiku okolních lidí, posuzujeme-li psychiku jako informačně-algoritmický systém), jsou odsouzeny zůstat úzce-„*elitářské*“ v aspektu nějakého „*duchovního rozvoje*“,
- zatímco kultura, ve které každý doroste v pravověrného nositele lidského typu struktury psychiky a bude obdařen dary Ducha Svatého v souladu se svým, svobodně (tj. podle svého svědomí) zvoleným podílem v Záměru, může bezvýhradně převládnout a spojit v sobě všechny lidi bez jakýchkoliv výjimek.

Kromě toho:

Psychologické „*hackerství*“ subkultur jóg a šamanizmu garantuje nebezpečnost (krizovost) společenského „*rozvoje*“, na rozdíl od kultury, ve které se všichni orientují na život v řečišti Záměru v harmonii s Bohem.

V té míře, v jaké se budou společnosti propracovávat k této kvalitě, bude artikulovaná řeč jako prostředek výměny informací ve společnosti ustupovat ze svých pozic telepatii a jasnovidectví – darům Svatého Ducha. **V procesu posouvajícím nás k takové kvalitě života bude hlavním účelem artikulované řeči dovést v průběhu *besed o mravnosti, vnímání a chápání světa, etice, dějinách a aktuální politice i o Životě obecně* lidstvo k té reálné mravnosti a etice, jež jsou nazvány slovem „pravověrnost“, které si Bůh zvolil i Sám pro Sebe, jak se o tom již dříve krátce hovořilo v kapitole 12.2.7.**

To však byla pouze část odpovědi na třetí otázku: Nač je zapotřebí artikulovaná řeč, když jsou telepatie a jasnovidectví normální a maximálně efektivní prostředky informační výměny předurčené člověku Shora?

---

¹⁷ Rozdíl mezi učitelem („guru“) a poradcem spočívá v tom, že:

- učitel předává svým žákům to, co zná a umí on sám;
- a poradce podněcuje ostatní k tomu, aby projevovali svou iniciativu, osvojovali si a vypracovávali potřebné znalosti a návyky sami. A konkrétně – Duch Svatý je charakterizován jako „*duch pravdy uvádějící lidi do veškeré pravdy*“ (Kniha moudrosti, 1:5; Jan, 14:17, 16:13; První list apoštola Pavla Korintským, 14:26 – 33) a ne jako učitel.